

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 22. — Leto IV.
V LJUBLJANI, 23. nov. 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mo je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XXII. zvezka:

	Stran
V Ameriko?	337
Čebelica, ali: Kdo želi p stati poverjenik (nka) „Bogoljuba“?	340
Darilo najpopolnejše ljubezni: sv. obhajilo	342
Pred Najsvetejšim	344
Nekoliko o postanku Marijinih družb	344
Nič se ne boji!	346
Nekaj spominov z mojega pota	347
Razgled po katoliškem svetu	349
Cerkveni razgled po domovini	350
Odpustki meseca decembra 1905	352
Zahvale za uslišano molitev	352
V molitev se priporočajo	352
Darovi	352

Prihodnja številka izide v četrtek, 14. decembra.

**Novo zelo lepo
nebo (baldahin)**

se dobi naprodaj po primeroma zelo nizki ceni.

Kje?

Pové uredništvo „Bogoljuba“.

Podpisana uljudno naznanja preč duhovščini, da je otvorila
na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani

zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 17

Postrožba točna in poštna!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

ROGOVJUR

V Ameriko?

Previdnost potrebna pri izseljevanju.

(Konec.)

In kaj naj rečemo o možeh? „Kar je Bog zvezal, naj človek ne loči. Za mnogo mož je bil zakon edina rešitev, da bi bili začeli redno življenje in zdaj ga svojevoljno razvežejo in puste žene doma ter grede v Ameriko! Nekateri takih mož, ki so bili tudi doma pošteni možje in prej pošteni mladeniči, ostanejo tudi ondi dobri. A mnogo se jih še bolj zanemari, kot so bili doma. Iz začetka še kaj pišejo in pošljejo par sto kronic, a pisma in kronice vedno bolj izostajajo. Slednjič popolnoma pozabijo na dom, ženo in otroke, kakor da bi jih ne bilo več na svetu. Ni čudež, da se slednjič raznese glas, da je mož v Ameriki začel z drugimi živeti. Da bi ondi kdo sklenil nov zakon, je seveda vsaj večinoma izmišljen o. Na drugi strani pa je treba človeku izredno močne vere, če hoče kdo verjeti, da bodo nekateri možje zmožni in voljni živeti pošteno. Velik izpodtikljev v tem oziru so skupna stanovanja takih posili vdovcev in mladeničev pri slovenskih rodbinah. Mladič, ki prihajajo domov, trde vsi, da so možje, ki puste žene doma, ondi mnogo slabši kot mladeniči.

Sploh pa se menda na celem svetu zakon toliko ne zlorablja kot v Ameriki. Nedavno je bilo čitati (Slovenec, dne 3. avgusta 1905), da se je tekom 3 mesecev new. yorški policiji javilo 16000 žen, da so jih njih možje pustili

na cedilu. V enem dnevu je vložilo 200 žena tožbo zoper moža, ker nočejo skrbeti za nje in za njih otroke. Tudi naši rojaki vedo o tem pripovedovati.

Naj na tem mestu tudi povem, da ne gre slovenskih duhovnikov v domovini dolžiti, češ, da branijo ženam iti z možmi. (Primerjaj Šusteršič, Poduk, str. 14), ko je vendar vsakdo prepričan, da je to edino pravo. Vsaj vemo vsi, da sta si pred oltarjem sveto obljubila drug drugega nikdar ne zapustiti. Ali nista oba dolžna sodelovati pri vzgoji svojih otrok. Redke so matere, ki bi bile zmožne otrokom nadomeščati očeta!

Vzrok, da žena ne gre za možem, je pa lahko drugje. Saj mnogokrat mož niti toliko denarja nima, da bi spravil celo družino čez morje. Ni ga tudi misel prodati posestvo; rad bi se čez par let povrnil. Seveda bi bilo v takih slučajih boljše, da bi sploh ne šel. Izseljevanje zakonskih mož v Ameriko pomeni razpad družinskega življenja. — Otroci iz takih zakonov zrastejo večinoma brez strahu in čakajo le prilike, da grede za očetom v Ameriko. Da trpi pri tem tudi gospodarstvo, se samo po sebi ume, ker otroka nima kdo učiti dela in pridnosti.

Dobé se pa še slabši stariši, ki otroke puste v Evropi, a sami grede v Ameriko,

otroci pa potem polagoma cepajo za njimi, ko nekoliko odrastejo.

Vse to so neizrečene žalostni pojavi! Naj se še toliko oznanjuje ljudem, kako nevarno je pošiljati, zlasti še dekleta, na slepo srečo v Ameriko, naj se ljudem še tako budi vest, da ni prav, če se mož loči od žene, stariši od nedoraslih otrok, — naj tudi vest nekoliko peče, nič ne dé, pritisne se nanjo hladilni obliž (flajšter) — v podobi ameriškega dolarja in vest je ozdravljena!

Vse drugače nas uče sv. zgodbe. Ko je mladi Tobija šel v daljno deželo terjat dolg, ga stariši niso prej pustili z doma, dokler ni našel spremljevalca — samega angelja Rafaela. Vkljub temu je mati očitala očetu, zakaj je pustil sina v svet, rekoč: „O, da bi teh denarjev nikoli ne bilo, po katere si ga poslal.“ (Tob. 6) Ko sina dolgo ni bilo nazaj, si je mati očitala: „Oh, oh, moj sin! Zakaj sva te poslala na ptuje, tebe, svetlobo najinih oči...“ Tobija pa jo tolaži, naj nikar ne žaluje, češ „zadosti zvest je tisti mož, s katerim sva ga poslala.“ (Tob. 10) — Kako žalostna sta bila Marija in Jožef, ko sta zgubila 12 letnega Jezusa in kako skrbno ga iščeta! Do 30. leta potem ostane Zveličar v hišici v Nazaretu — pokoren svoji materi in svojemu redniku v vedni revščini.

Pravijo, da doma ni nobenega zaslužka! — Vedno ostane resničen izrek: V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh! Pomanjkanja večinoma ni kriv majhen zaslužek, ampak slabo gospodarstvo, potratnost, pijančevanje, lenoba in nenravnost. Tudi v Ameriki ne čaka Slovenca drugega, kot težko delo. Le s pridnostjo in varčnostjo si ondi nekateri opomorejo. Splošno priznavajo, da bi marsikdo tudi doma imel Ameriko, če bi bil tako priden, kot je bil ondi. Toda večina zlasti mladih ljudi si malo opomore ali nič. Lahko trdimo: Slovenska domovina ima od Amerike več zgube kot dobička. Te zgube ne odtehtajo ameriški dolarji. „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ (Mark. 8, 36.) Nič ni krivičnejšega, kakor denar ljubiti, zakaj tak ima tudi svojo dušo na prodaj.“ (Sir. 10. 10.)

Naj bi vsakdo, kogar slepi lakomnost, dobro premislil besede psalmistove: „Boljša mi je postava tvojih ust, kakor tisoči zlata in srebra. (Ps. 118. 72.)

Kogar vleče v Ameriko, naj poprej resno premisli, kaj terja od njega dolžnost; ali se vjema izseljevanje z njegovo krščansko dolžnostjo kot mož, žena, mladenič ali dekle, naj pomisli, kakšni nagibi ga vlečejo čez morje. Zakonski mož bi smel le v posebnih slučajih v Ameriko brez žene. Pomislijo naj stariši, ali smejo pustiti svoje nedorasle otroke same v tako daljne kraje, pomisli naj mladina, da tudi v Ameriki velja 10 Božjih zapovedi. Do 24. leta se otroci pod oblastjo svojih starišev in brez njihovega dovoljenja ne smejo od doma. Pred 24. leti naj bi stariši ne puščali svojih otrok v Ameriko, če imajo do njih kaj ljubezni. Izselnik naj se poprej poduči o ondotnih razmerah, zlasti naj poizvé, je li ondi slovenska župnija, kamor misli iti, kako daleč je k sveti maši, kaj bo delal, kje bo stanoval, kar je važno zlasti za dekleta. V kraje, kjer ni redne slovenske službe božje, naj nikakor ne hodi! Preden odide, naj si preskrbi pri domačem dušnem pastirju krstni list (za Ameriko brez koleka) in priporočilni list družbe sv. Rafaela. Ta družba je ustanovljena v varstvo katoliških izseljencev in ima svoje zastopnike po raznih obmorskih mestih ter tudi v Ameriki. Družbeni zaupniki varujejo izselnike, da ne pridejo v roke goljufom in raznim zapeljivcem, skrbe na potu za poštna prenočišča in da imajo izselniki tudi priliko izpolniti svoje verske dolžnosti. Tako je v Nev-Jorku posebna katoliška hiša za izseljence, Leohaus (Leonovo zavetišče), kjer dobé popotniki varstvo v vsakem oziru. Zastopniki te družbe čakajo potnike po kolodvorih, ob ob morju in v Ameriki pri izstopu na suho. Kdor ima pri izstopu na suho priporočilni listek, ki ga dobi pri svojem župniku ali tudi v Ljubljani v Katoliški bukvarni, ga sprejmejo v svoje varstvo. Seveda mora listek imeti pripet na klobuku ali obleki, da se vidi. Ta družba, ki je že silno veliko dobrega storila, je sedaj svoje delovanje raztegnila tudi na

slovenske dežele. Izselniki dobé s posredovanjem „družbe sv. Rafaela“ lahko tudi vozne listke, če se vsaj šest tednov prej oglasijo. Vsakdo lahko dobi potrebna navodila tudi pismeno, če se obrne na „družbo sv. Rafaela“ v Ljubljani ali pa na č. g. Andreja Furlana, kaplana pri sv. Antonu Novem v Trstu. Omeujeno bodi še, da družba ne dela za dobiček, ampak le za pravo gmotno in dušno korist katoliških izseljencev.

V knjižici Rafaelove družbe „Kažipot za izseljence“ se nahajajo vsa potrebna navodila za pot, kakor tudi ameriška izselniška postava, t. j. pogoji, pod katerimi dovoljujejo v Ameriki našim izselnikom stopiti na suho.

Izselniki naj kot dobri katoličani pred odhodom sprejmo sv. zakramente. Ne pozabijo naj vzeti seboj molek, dobro molitveno knjigo, katekizem in zgodbe sv. pisma ali evangeljsko knjigo. Zlasti takim, ki gredo v kraje brez slovenske ali celo brez katoliške župnije, bi bilo treba, da bi imeli sabo tudi kako razlago katekizma, n. pr. knjigo „Jedro katoliškega nauka“. katera naj potem pridno prebirajo.

Naj ne hodijo v Ameriko kot slepci. Naj ne trobijo vedno v tisti rog: Saj je tam vse ravno tako kot doma. Ko pa pride tje, se pa pohujša, videč tako malo katoliških kristjanov, ko vidi, da je tam manj praznikov, da ni procesij in nekterih drugih pobožnosti, da je precej cerkvenega davka, da se nekteri poročajo pred posvetno gosposko itd. Če je že preje dobro poučen, ne bo trdil, da je v Ameriki katoliška vera drugačna kot doma, ker vse to niso bistvene stvari. Božjih zapovedi ne more nihče spremeniti, cerkvene zapovedi in razne pobožnosti pa ima cerkev oblast po potrebi spreminjati. Tako n. pr. je v Ameriki šest cerkvenih zapovedi, ki se tako-le glase: 1) Bodi ob nedeljah in praznikih pri sv. maši. 2) Posti se zapovedane postne dni. 3) Spovej se vsaj enkrat v letu in o velikonočnem času sprejmi sv. Rešnje Telo. 4) Ne pristopaj k nobeni prepovedani družbi. 5) Pomagaj po svoji moči vzdrževati cerkev in duhovnike. 6) Ne sklepaj zakona proti cerkveni zapovedi. Praznikov je v Ameriki šest, t. j. Brezmadežne Spočetje, Božič, Novo leto,

Vnebovzetje Marijino in Vsi Sveti. Drugi prazniki se obhajajo ob nedeljah. Naša prva cerkvena zapoved o posvečevanju praznikov se v Ameriki privzema k tretji Božji zapovedi. Za naše izselnike so nove zadnje tri, ki vežejo ravno tako pod grehom, kot prve tri. Kar zadnjo zadeva, prepoveduje cerkev v Ameriki 1) poročati se s sorodniki, 2) poročati se z nekatoličani, 3) poročati se brez trikratnega oklica, 4) obhajati ženitaino o prepovedanem času, 5) poročati se pred kom drugim, kot lastnim dušnim pastirjem.¹⁾

Naj nihče ne opusti, da bi se takoj ne zglasil pristojnemu katoliškemu, posebej še slovenskemu župniku ter naj takoj pristopi kot član k ondotnemu katoliškemu podpornemu društvu. Tudi naj se mu ne smilije novci, da bi se ne naročil na dober katolišk časnik, kakor so: „Amerikanski Slovenec“ v Jolietu, „Nova Domovina“ v Clevelandu, „Mir“ v Pueblo. Kot kuge pa naj se varuje slabih časnikov, ki jih imajo par že tudi naši amerikanski rojaki. Zelo bi bilo priporočati, da se izselniki tudi v Ameriki zapišejo v družbo sv. Mohorja in naročijo na kak domač katolišk list, zlasti „Bogoljub“ i. dr.

Dekleta naj se, če mogoče še pred odhodom poroče, ali pa takoj po prihodu. Pred poroko tudi v Ameriki ne smejo z ženinom pod eno streho stanovati, kar se žal premnogokrat zgodi,

Zmožnejši naj bi si prej kupili v Ljubljani angleške slovnice in se skusili nekoliko priučiti temu jeziku, kar bi zelo koristilo, ker Slovencev je v Ameriki komaj 13 na deset tisoč Angležev. Zelo modro priporoča knjiga „Poduk rojakom“, naj bi se Slovenci v Ameriki bolj lotevali poljedelstva. Po poti bi lažje ohranili svojo vero in jezik in lažje postali premožni, kar bodo kot delavci le težko dosegli, ker morajov se drago kupiti.

Izseljevanje pa tudi nas v domovini sili premišljevati, kako ozdraviti naše nezdrave razmere in odpraviti vzroke tako obilnega izseljevanja. Ljudstvo naj se vzgaja v

¹⁾ Katechismus für kath. Pfarerschulen der Vereinigten Staaten. Von W. Färber, str. 49, 53.

ljubezni do vere, Cerkve in doma, naj se ohrani npravno nepokvarjeno s pomočjo raznih društev, deluje naj se zoper alkoholizem, t. j. zlorabo alkohola, zlasti zoper žganje. Mladina naj se zgodaj privadi varčnosti s pomočjo „Čebelica“, ki naj se vpeljejo že med šolsko mladino. Med kmeti naj se goji samozavest in umno gospodarstvo, odpravljajo pa stare razvade, ki

tirajo naše kmetije v dolgove. Deluje naj se neumorno, da se tudi potom postav zboljša stanje naših poljedelcev, delavcev in poslov. Če se ne bo dobilo pomočkov zoper ameriško bolezen, nam bo naša domovina izkravela v veselje tujcem, ker

„Kdor zaničuje se sam,
podlaga je tujčevi peti!“

A. J.

Čebelica,

ali:

Kdo želi postati poverjenik (nka) „Bogoljuba“?

Apostol v hiši je dober časnik, smo rekli zadnjič. Te besede se nismo mi izmislili, ampak so jo že davno pred nami izrekli veljavnejši možje.

Dober časnik podučuje, vnema in utrjuje ljudi v dobrem, svari in odvrča od slabega, razširja kraljestvo božje v srce svojih bravcev in kolikortoliko tudi po svetu. Enkratno branje se nič ne pozna, toda kdor ga redno prebira, navzame se polagoma njegovega duhá, naj bo časnik slab ali dober.

Tudi „Bogoljub“ želi biti, — če se vam ne zdi, da bi to bilo preveč rečeno — tak apostol. Za bogoljubnost želi vneti vse Slovence. To že njegovo ime pove. To je njegova želja, njegov namen, njegov program. Da bi se greh, nesrečne napačne in navade: nezmernost, ponočevanje, pretepi itd. med našim ljudstvom zatrla, da bi se dan Gospodov dostojno posvečeval, da bi ljudje ljubili lepoto hiše božje in mesto, kjer prebiva njegovo veličastvo, da bi vedno bolj spoznavali najvišji dar nebeški, živega Boga v svoji sredi in ga vredno častili, da bi se Marijina vojska na zemlji množila in krepila ter svoji nebeški Materi veselje delala, da bi se prav mnogi izbrali pot popolnega krščanskega življenja

ter okušali sladkost in srečo ljubezni božje, te in take namene goji „Bogoljub“ in bi jih tisočkrat rad dosegel.

Za to pa potrebuje pomočnikov. Apostol potrebuje drugih apostolov, da mu pomagajo doseči njegov namen. Apostol je namreč vsak, kdor razširja dobro med svojimi bližnjimi.

Kdo želi biti tak apostol? Kdo bi rad kaj pripomogel k dobremu? Kdo ima kaj gorečnosti, ognja navdušenja, za božjo reč v svojem srcu? Kdo, ki kaj tega ognja ima, bi ne želel sodelovati po svoji moči pri tako lepih, tako vzvišenih namenih, kakor smo jih zgoraj našli? Kdo bi ne želel biti deležen lepih uspehov, ki se bodo tem potom dosegli?

Ti želiš tudi kaj pripomoči k dobremu, pa ne veš, kako bi; praviš, da nimaš moči, nimaš priložnosti, nimaš potrebne učenosti, da bi kaj mogel opraviti. — No, potolaži se! Veš, ni treba da bi moral bogvekaj storiti, da bi moral cele dežele k Bogu spreobrniti. Z dovoljni bodimo, če moremo le nekaj doseči. Svetujem ti: postani poverjenik Bogoljuba! To ni kaj takega, kar tvoje moči presega, za kar je treba velike učenosti, in vendar — je nekaj. Morebiti ne boš nič čutil, nič videl, nič slišal, in vendar boš pripomogel, da se bodo grehi manjšali, Bog manj žalil, bolj spoznaval, bolj častil, duše reševale pogube, hrepenele proti nebesom. Oh, kdo bi ne

bil srčno vesel takega dela; vesel, da je tudi on kaj k temu pripomogel?!

No, menda ni še vsa gorečnost, vsa požrtvovalnost med nami izginila, da bi se ne dobila v vsaki fari ena ali par oseb, ki bi se vnele za tako delo?!

Dobro, torej ti želiš postati poverjenik Bogoljuba! Kaj boš pa počel, kako svojo nalogo opravljal? — Poslušaj!

1. Ljudem pokaži „Bogoljuba“!
2. Nagovarjaj jih, da bi se nanj naročili!
3. Pomagaj jim sam, naročiti ga?

Ob kratkem se to pravi: Agitiraj za Bogoljuba! Veste, brez agitacije dandanes ne gre! Ne samo za volitve, tudi za druge dobre reči je treba agitirati. Najboljša je pa osebna agitacija, to se pravi: treba je iti od človeka do človeka, od hiše do hiše, in ljudem na srce govoriti, kakor leta čebelica od cvetice do cvetice. Tudi čebelica na vsaki ne dobi medu; marsikatera je že obrana, prazna; pa to ji ne vzame veselja, da bi nehala letati in obirati. Bodi taka čebelica tudi ti! Vaš gospod bodo okoli Bežiča Bogoljuba tudi v cerkvi kaj v misel vzeli, toda vidiš, po hišah letati pa zanj ne morejo; imajo drugih potov preveč. To stori ti; po zimi imaš čas. Bodi čebelica! Na vsaki cvetici ne boš dobila medu, morebiti še na kakšen pelen naletiš, po domače rečeno: kakšno pod nos dobiš, — toda pridne čebelice to ne ustraši, da bi ne brala dalje, saj vé, da dela za dobro stvar, Bogu v čast.

Najprej pokaži Bogoljuba! Koliko jih je, ki ga še po imenu ne poznajo! Drugi so pa že slišali, pa ravno ime jim ni všeč, zdi se jim prepobežno. Takim reci: Poglejte ga no, saj ni tako strašen, saj časih tudi kakšno domačo pove, pa kako lepo zgodbo prinese, pa popotovanje popisuje; kdo pa ne sliši rad kaj o tujih krajih!

Najprvo se primi Marijinih družabnic in tudi družabnikov, — če imate pri vas Marijino družbo. So mi pa ravno pred kratkim rekli neki strašno moder in učen profesor v Ljubljani, ki v lemenatu uče: Marijini družab-

niki bi vendar morali vsi Bogoljuba imeti, če jim je količkaj mar družba; kakšni družabniki morajo sicer biti! — Tako približno lahko tudi ti rečeš: kako pa da ti, ki si v Marijini družbi, pa da te tako branje nič ne veseli! — Ampak ne samo okoli Marijinih družabnikov mi hodi, temveč tudi pri drugih poskusi svojo srečo; kajti koliko je poštenih ljudi na svetu, ki niso v Marijini družbi!

Če pa misliš, da s temle Bogoljubom, kakor ga imaš v roki, ne boš privabil preveč ljudi, pa počakaj da po novem letu pride prva številka novega letnika; morebiti jim bo tista še bolj všeč. — Potem pa ne smeš misliti, da kakor hitro se novo leto začne, ne smeš nobene več ziniti za naročevanje novih časnikov; ampak potem se šele prav vrzi na to! — Toda, čakte! To pa vendar ne bo prav; bo prepozno. Kar je do novega leta, je bolj gotovo. Bolje drži ga, kot lovi ga! Čem prej — tem bolj! Advent, december je kakor nalašč ustvarjen za to. Zatorej pa le kar na delo!

Še tole vam moram povedati: Če vas je pri vas več pridnih, — in jaz mislim, da ste pri vas tako goreči, da bi se kmalu sprli za to, kdo da bo to nekoliko težavno pa lepo nalogo prevzel, — tedaj če vas je pri vas več pridnih, se morate malo med seboj pomeniti, kdo da bo tukaj ali tam to reč prevzel, da jih ne bo recimo kar šest zaporedoma prišlo v eno hišo z vprašanjem: Prosim, ali vi že poznate Bogoljuba — kajne da se boste naročili nanj? — Ljudje bodo pa nevoljni postali, češ: Kaj pa imate s tem Bogoljubom! Že šesti me je prišel nadlegovat! To je pa že malo preveč! — Torej prehudo nadležni ne smemo biti ljudem. Veste, malo sile za dobro reč je časih prav, ampak preveč je pa ne sme biti, da ljudi ob dobro voljo ne pripravimo. Ne, tega pa ne, ob dobro voljo pa ne! Ampak pri dobri volji jih moramo ohraniti; kajti kdor se enkrat ne naroči, morebiti se bo tudi še drugokrat.

In zdaj vas še enkrat spominjam tega, kar sem na začetku povedal o lepih, prelepih, visokih namenih, ki jih ima Bogoljub, o gorkih željah, ki jih goji, kako bi mogel Slovencem več koristiti, kako jih bolj za bogoljubno živ-

ljenje vneti. V to potrebuje pomočnikov, apostolov. Kdo ne bo želel biti tak apostol? Kdo si ne bo v srečo štel, pomagati pri takem lepem delu, deležen biti tako lepih sadov?

Zato še enkrat vprašam: Kdo želi postati poverjenik (-nka) „Bogoljuba“?

In zdaj se oglasi jih sto:
Kako je to verdar lepo!
Jaz tudi bom delal za to.

Darilo najpopolnejše ljubezni: sveto obhajilo.

Največje dejanje najpopolnejše ljubezni presvetega Srca Jezusovega je sveto obhajilo. Kdo bi mogel umeti velikost najpopolnejše ljubezni? Sveta vera uči: sveto obhajilo je uživanje telesa in krvi Jezusa Kristusa v zakramentu svetega Rešnjega Telesa.

Jezus je govoril: „Moje meso je res jed in moja kri je res pijača. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.“ (Jan. 6, 56—57). Sveto obhajilo je živ Jezus Kristus, katerega uživamo v presvetem Zakramentu. Sv. Tomaž Akvinec je molil: „Zahvaljujem Te, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog! Ne zaradi mojih zaslug, marveč zgolj iz usmiljenja si dal užiti meni grešniku, nevrednemu služabniku Tvojemu, predragoceno Telo in Kri Tvojega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa.“ Kaj sveto kliče sv. Tomaž Kempčan: „Prihajam k Tebi, o Gospod, da me okreпчаš in poživiš s svojo sveto jedjo, ki si jo pripravil nam ubožcem iz same ljubezni. V našo revno dušo prihajaš kot Bog in človek, da utešiš njeno lakoto.“

Premislimo, kako veliko je darilo najpopolnejše ljubezni. Božje Srce v vsej svoji usmiljenosti gotovo ni moglo nam več dati kakor nam je darovalo. Sveti Bernardin Sienski je vzkliknil: „Kateri dragocenejši zaklad more biti v srcu človeškem, kakor Telo Kristusovo?“

Daleč je šel Gospod v svoji ljubezni, dá, še predaleč. Naše duše niso vredne tega rebeškega darila. Preljubenzjivo Srce Jezusovo ni hotelo ostati v tabernakeljnu, da bi uživalo našo čast in zahvalo, ni hotelo, da bi se samo na skrivnostni način darovalo po rokah duhovnikov za duše vernikov, ampak je hotelo priti v srca svojih ljubljenih ovčič in ostati pri njih. Naše duše so predobrotljivemu Zveličarju tako mile in drage, da po očetovski skrbi za nje, jih čuva in varuje, obdaja s svojimi obilnimi milostmi, prihaja k njim, ž njimi prebiva in se ž njimi trdno sklepa. On jih hrani s svojim mesom in krvjo. O najsvetejša pojedina, pri kateri se duše nasičujejo s Kristusovim Telesom in napajajo z Njegovo Krvjo! Sv. Tomaž Kempčan govori: „Ti, Gospod Bog, ki si ustvaril vse in oživljal vse duhove, blagovoljno obiskuješ ubogo dušo in jo lačno nasičuješ sam seboj, kakor si Bog in človek!“

O presrečna duša tistega kristjana, kateri prav pripravljen, vredno prejme Srce božje pri sv. obhajilu! Zjedini se ž njim, sklene se s Sinom božjim, objema nebeškega ženina in razgovarja se z največjim dobrotnikom. Duša uživa tedaj največje duhovno veselje. Prevzema jo rajska blaženost. Ves svet ne more izumeti temu veselju jednake radosti. Največje zabave sveta in najsrčnejša vesela čutila so le meglene sence

v primeri z onim veseljem, katerega uživa pobožna duša v sv. obhajilu. Sv. Avguštin trdi: „Ni mogoče, da bi nam Bog več dal, kakor rajsko uživanje v sv. obhajilu. Neskončna je modrost božja, pa več nam dati ne more; vse-mogočen je naš Bog, pa nam ne more dati več, kakor nam ponuja in deli v sv. obhajilu.“ Kje na svetu se ljudem deli toliko veselje, in tak blaženi mir?

Predragocena je jed Gospodova za naše duše. Res, dragocen je bil sad drevesa življenja v paradizu, prečudna mana v puščavi je bila bogata in obilna jed, katero je Bog dajal Izraelcem, pa veličastnejše in zveličavnejše in svetejše ni, kakor je živi kruh življenja, ki je prišel iz nebes.

Srce Jezusovo nam je dalo najdragocenejši dar; samega sebe nam je darovalo. Ono prebiva ne samo med nami, ampak v nas. Njega imamo in nosimo v srcih. Njega z vso pravico moremo imenovati „Emanuel“ to je „Bog z nami.“ Vsak izmed nas je Kristofor, to je človek, ki nosi Kristusa.

Presveto Srce Jezusovo želi, da ga nosimo v srcih. Celo ukazuje, da ga sprejemamo z zaupanjem. Govori nam: „Ako ne boste jedli mesa sina človekovega in ne pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.“ (Jan. 6, 54). Kako usmiljeno je Srce božje! Mi, nehvaležno ljudstvo, žalivci veličastva božjega, nevredni grešniki in trdovratni uporniki, in vendar smemo približati se božji mizi in uživati zveličavno jed! Preljubenzivi Zveličar, vemo, da si umival v svoji ponižnosti noge apostolom, vemo, da si odpustil največjim svojim sovražnikom, vemo, da si rešil v svoji usmiljenosti hudobni svet, zato hitimo zaupajoč na tvojo dobrotljivost k mizi zveličanja. Ti nam kažeš pri sv. obhajilu ljubezen brez mere in konča.

Njegova ljubezen se posebno razvidi v zjedinenju. Pri sv. obhajilu se iskreno zjedini naša duša z Jezusom. Sv. Tomaž Akvinski pravi: „Kateri se iskreno ljubijo želijo sklenjeni biti.“ Srce božje nas ljubi in zato hoče biti znami sklenjeno. „Kdor moje meso jé, in mojo kri pije, ostane v meni in jaz v njem“, govori preljubenzivi Jezus. Kristus je v naši duši, in ona je v njem, v svojem Go-

spodu in Bogu. Kakor prebiva duša v truplu, deluje in živi v njem, enako Kristus biva v duši. Kakor je truplo mrtvo brez duše, ravno tako se mrtva naša dela in življenje mré brez Gospoda. Po sv. obhajilu lahko govorimo z apostolom sv. Pavlom: „Živim, pa ne jaz, ampak Kristus živi v meni.“ (Gal. 2, 20). Presveto Srce Jezusovo je življenje naše duše, prešinja jo in napolnjuje z nebeško milobo, nagiblje jo k zveličavnemu delu in jo zveličuje. Popolnoma se z njo zedini, tako, da veljajo nebeškega Očeta besede nad takim kristjanom: „Ta je moj ljubljeni sin, nad katerim imam dopadajenje.“ (Mat. 3, 17).

Božje Srce se v sv. obhajilu zjedini z našo dušo, kakor se hrana spremeni v naše telo in kri. Postanemo popolnoma njegovi. Kar delamo, on dela v nas; kar mislimo, on misli z nami; kar govorimo, on sodeluje z nami; kar molimo, on moli nebeškega Očeta za nas, kar voljno trpimo, on trpi z nami. Ni dovolj, da so njegova usta hvalila Očeta in njegova dela poveljevala Stvarnika, ampak hotelo je njegovo Srce v naših srcih, da mi vsi skupaj po njem prav častimo, hvalimo, spoznavamo in molimo Boga.

Krščanska duša, glej, kako dragocena so vsa tvoja dela, kako ljubko je tvoje trpljenje, kako zveličavne so tvoje molitve! Premisli, kako sveta je tvoja smrt, če si v sv. obhajilu združen s presvetim Srcem Jezusovim. Ali spoznaš zdaj vrednost in koristi enega samega vrednega svetega obhajila? Kakor železo v ogenj vrženo, postane popolnoma žareče in dobi vse lastnosti ognja — in vendar ostane še železo, tako se tudi naša duša v sv. obhajilu navzame moči in duha pričujočega Boga — pa vendar ne neha biti, kar je bila — človeška, s prosto voljo obdarjena neumrjoča duša. Čeravno se čutiš mlačnega in brez vsake pobožnosti in srčne ljubezni do Srca božjega, ne prestraši se, ne obupaj, marveč zaupaj na neskončno božje usmiljenje in dobroto! Čim revnejše in slabotnejše so tvoje molitve in vzdih pri sv. obhajilu, tem rajše hodi k večnemu zdravniku! „V nobenem dejanju“, pravi sv. Frančišek Salezij, „ne kaže Zveličar toliko presrčne ljubezni, kakor ravno v sv. obhajilu, kjer takorekoč uniči samega sebe in postane hrana, ki prešine naše duše in se sklene s srcem vernega kristjana.“ Sv. Lovren

Justinjan kliče: „Kako prečudežna, o Gospod Jezus, je tvoja ljubezen, ki si se tako tesno z nami zjedini, da imamo s teboj le eno srce in eno dušo!“

Kaj porečeš, prijatelj božji, k tej neizmerni ljubezni, ki se vsa daruje za te? Poslušaj, kar je Srce Jezusovo zvesti služabnici sv. Marjeti govorilo po sv. obhajilu: „Poglej, moja hčerka, kako iskreno sem zdaj s teboj zedinjen. Ljubi me torej, da v sveti ljubezni zmiraj ostaneva zedinjena in se nikdar ne ločiva!“

Prejemaj, pobožna duša, rada darila najpopolnejše ljubezni! Ne ugovarjaj, in ne opravičuj se, da nimaš časa in prilike, da nisi morda vredna tolike časti Jezusove, da se nič ne boljšaš in ne napreduješ v čednostih, da si vedno

raztrešena, brez pobežnosti, da imaš toliko skušnjav, da ti nič ne pomaga pogosto sv. obhajilo. Pomisli le na smrt in na konec svojega telesa. Kaj ti pomaga ves svet z vsemi milijoni, z vsem bogastvom in z vsemi časnimi dobrotami, če ti pa ne more pomagati na drugem svetu ne za las! Obrni se k svojemu ženinu Jezusu. On je tvoj Stvarnik, tvoj pomočnik in tvoj sednik. Združuj se z njim v sv. obhajilu! Neumrjoča tvoja duša potrebuje dušne hrane in ta je Jezus Kristus. „Ako ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja s sebi. Zakaj moje meso je res jed in moja kri je res pijača“, govori Gospod Jezus Kristus v naše zveličanje.

Al. Kramaršič.

Pred Najsvetejšim.

Molitev za odpuščanje grehov.

Ljubi Jezus, moj Zveličar,
v zakramentu pričujoč,
k tebi grešnik se obračam,
oj prihiti mi v pomoč!

Strah me je pred sodbo tvojo
ko svoj dolg pred sabo zrem,
vendar v tvojo upam milost,
tebi zdaj srce odprem.

Kakor nekdanj Magdaleni,
daj spokorne mi solze,
mojo dušo potolaži
in očisti mi srce.

Jezus, ki si v Zakramentu
vernim vse tolažbe vir,
v tem življenju in po smrti
daj mi svoj presveti mir!

Br. Gervasij.

Nekoliko o postanku Marijinih družb.

Zveličar je primerjal nebeško kraljestvo „mreži, katera se vrže v morje, in zajme rib vsakega rodu. Ko je napolnjena, je izvlečejo in na bregu sedé odbere dobre v posode, malovredne pa odmečejo. Tako bo ob koncu sveta: Angelji pojdejo semkaj in bodo odločili hudobne

iz srede pravičnih; in jih bodo vrgli v peč ognja; tam bo jok in škripanje z zobmi.“ (Mat. 13. 47–50). Nebeško kraljestvo pomeni sveto katoliško Cerkev; v kateri so dobri in hudobni pomešani, kakor dobre in slabe ribe v mreži, kakor ljulika med pšenico na njivi.

Ločitev bo na sodnji dan. Ločijo pa se dobri od hudobnih že na tem svetu. Saj ne more imeti družbe luč s temo, Kristus z Belialom! „Ako kdo k vam pride“, opominja, sv. apostol Janez (II. Jan. 10) „in ne prinese tega nauka, ga nikar ne sprejmite v hišo, in ga ne pozdravljajte.“ Sv. apostol Pavel (I. Kor. 5 11.) prepoveduje pečati se s takim, ki se brat t. j. kristjan imenuje, pa je nečistnik, lakomnik, malikovalec ali ropar; „s takim še ne jejte.“

Zveličar je prišel na svet, „da bi se razdejal telo greha in da bi več ne služili grehu. (Rim. 6. 6). Zato je združeval okrog sebe vse, ki so bili dobre volje. Lahko bi rekli, Zveličar sam je ustanovil Marijino družbo, ker ista nič drugega ne namerava, kakor da bi njeni udje po Marijinem zgledu vedno zvestejše zasledovali samega Jezusa, ter se z njim čimdalje tesnejše združili z živo vero, trdnim upanjem in gorečo ljubeznijo. Marijina družba je že sila stara, svoj začetek ima prav za prav že v svetem evangeliju. Malo čudno se ti to zdi, kajpada! Še več, naš ljubi Zveličar sam je bil v Nazareški hišci in drugod, celo svoje življenje, dolgih 33 let v Marijini družbi. Ali sem morebiti dejal preveč? Katera Marijina družba dandanes tako zvesto spoštuje pravila, kot jih je prva družba v Nazaretu? Kako lep zgled mladini je mladenič Jezus, ki je rasel v starosti in modrosti in milosti pri Bogu in pri dobrih ljudeh! Kako je ljubil Marijo, svojo mater, kako ji je stregel, kako ji bil pokoren! Ko začne učiti, ne neha biti v Marijini družbi. Celo prvi čudež v Kani Galilejski je storil na Marijino prošnjo. „In mati Jezusova je bila tam.“ (Jan 2. 1.) V ti družbi je živel, v ti družbi je umrl. Še na križu ni pozabil svoje matere ter jo je izročil Janezu, kot zastopniku in namestniku vseh dobrih mladeničev in deklet. „In od tiste ure je učenec k sebi vzel.“ Srečni sv. Janez, ki je dobil Marijo za mater! Te sreče vdeležiš se pa tudi ti kot Marijin družbenik ali družbenica!

V Marijini družbi so bile vse svete evangeljske osebe, apostoli, Lazar, spokorna Magdalena in pridna Marta in druge pobožne žene, ki so z Marijo vred celo na zadnjem bridkem potu na goro Kalvarijo hodile za Jezusom in

iz usmiljenja in sočutja do trpečega Zveličarja jokale. Vse dobre ljudi je Jezus zbiral krog sebe, združeval jih kot vernike v družbo, iz katere se je razvila sv. katoliška Cerkev, ki je bila pa ob enem v pravem pomenu Marijina družba. Klical je tudi mladeniče! Kako ljubeznjivo je vabil bogatega mladeniča: „idi, prodaj karkoli imaš in daj ubogim, in boš imel zaklad v nebesih, ter pridi in hodi za menoj!“ Kako žalosten je bil, ko nekateri niso hoteli poslušati njegovega glasu, niso marali ne za Jezusovo ne za Marijino družbo. Milo se pritožuje: „Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor kerklja zbira svoja piščeta pod perute, in nisi hotel! Glejte! vaša hiša vam bo pusta puščena. (Mat. 23. 37.)

V Marijini družbi so prejeli apostoli svetega Duha. „Vsi so bili enega duha in so stanovitni bili v molitvi z ženami in Marijo materjo Jezusovo.“ (Dejanje, 1. 14.) Ta Marijina družba je štela 120 oseb. Kako prisrčno, kako otroško so apostoli častili Marijo. Saj jih je ona poučevala, potrjevala s svetom, molitvijo in zgledom.

Ali niso bili vsi prvi kristjanje velika Marijina družba? Bere se o njih v sv. pismu (Dj. ap. 2. 42.): „Bili so pa stanovitni v nauku apostolov in združeni v lomljenju kruha in v molitvah.“ Vsak dan so se vdeležili sv. maše, vsak dan tudi prejeli sv. obhajilo, kakor spričuje zopet sv. pismo. (Dj. ap. 2. 46.) „Bili so tudi vsak dan v enem dubu v templju in so lomili po hišah kruh (t. j. obhajali sv. daritev) in so vživali jed (t. j. sv. obhajilo) z veseljem in priprostim srcem.“ „Množica vernih pa je bila enega srca in enega duha (4. 32) Bili so vsi kakor bratje med sabo, celo svoje premoženje so imeli skupno, nihče ni rekel, da je kaj njegovega, vse je bilo med njimi vseh. Tak duh je vladal pri vseh prvih kristijanah. Ker so bili vsi ena velika bratovščina ali če hočeš, Marijina družba, ni bilo med njimi treba takih družb, kot dandanes, s posebnimi pravili. Dasi jih je bilo veliko, so se zavedali, „da so vsi eno telo (v Kristusu), kateri so se enega kruha (pri sv. obhajilu) udeleževali.“ (I. Kor. 10. 17.) Ko je pa pozneje število kristjanov narastlo, omrznila je tudi ljubezen in gorečnost in Cerkev je morala misliti na nova sredstva in pripo-

močke, da bi se krščansko življenje poživilo. Začela je dobre tesneje združevati v bratovščinah družbah in redovih. Tako je nastal tudi tretji red sv. Frančiška in temu precej sorodna Marijina družba. Kedaj se se pa začele Marijine družbe v današnji obliki?

Marijine družbe so stare vsaj že nad 340 let, pač častitljiva mladost. Že pred l. 1560. je bil začel duhovnik Jezusove družbe O. Boštjar Kabarasi na latinski šoli v Sirakuzah v Siciliji na Italijanskem združevati dijake v nekako Marijino družbo. Zbirali so se vsak dan po šoli pred posebnim Marijinim altarjem, da so častili svojo nebeško mater s skupnimi molitvami in pobožnostmi. Posvetili so se Mariji in dali svoja imena zapisati v poseben zapisnik. L. 1560 je jezuit o. Janez Leuniss tako zvezo mladeničev začel tudi v Rimu, ker se je bil že v Siciliji, kjer je nekaj časa bival prepričal, kako potrebne in koristne so take družbe. Kolikim nevarnostim je izpostavljen mladenič — dijak v velikem mestu! Zares, to misel je sam Bog vdihnil pobožnim redovnikom jezuitom, da so ustanovili Marijine družbe. Koliko mladeničev se je na ta način obvarovalo dušne pogube, ohranilo na petu nedolžnosti. Koliko se jih je povspelo na visoko stopinjo pobožnosti, popolnosti in svetosti. P. Leunis je vsak dan po šoli imel z gimnazijci nekak shod, molil je z njimi, opravil skupno z njimi kako pobožno berilo, vzbujal jih je k češčenju blažene Device Marije, k posnemanju njenih čednosti in k pogostnemu sprejemanju sv. zakramentov. Ob nedeljah popoldne se je ta shod vršil slovesnejše, peli so skupno pobožne pesmi ter molili tudi večernice iz Marijinih dnevnic. Do l. 1564. ta družba še ni imela določenih pravil. Tega leta pa, t. j. ravno pred 340 leti je oče Leunis tej družbi dal glavna pravila, ki so v bistvu še danes njena podlaga. Izročil je vso družbo v varstvo preblažene Device Marije, kateri so se udje posvetili kot njeni posebni služabniki. K

spovedi so hodili vsak teden, da bi svoje srce očistili tudi najmanjših madežev in tako postali vedno podobnejši svoji nebeški brezmadežni priprešnjici. K sv. maši so hodili vsak dan, med katero so molili bodisi sveti rožni venec ali določene molitve iz družbene knjižice. Vsak dan po šoli so $\frac{1}{4}$ ure premišljevali o kaki sveti resnici, nadaljnje $\frac{1}{4}$ ure pa so se pogovarjali med sabo pod vodstvom predstojnikov o svojih dobrih sklepih. Ob nedeljah so imeli pete večernice in kratek nagovor duhovnega voditelja ali predsednika. Potem pa so se razšli po bolnišnicah streč bolnikom ali izvrševat druga dobra dela usmiljenja. Kaj ne, kako zgledna je prva Marijina družba! Ne pozabite zlasti mladeniči, da se je družba začela pri mladeničih, in to pri dijakih (študentih) latinskih šol, ki se, dasi že učenci, niso sramovali Marijine službe in Marijine družbe. Marija želi zlasti vas krepke mladeniče združiti kot svoje vojščake pod svojim banderom. Kako goreči so bili ti prvi družbeniki, da se niso bali v cvetu svoje mladosti ob nedeljah popoldne celo bolnikom streči, med tem, ko so njih posvetni tovariši trčili čas z igro in slabo družčino. Kaj bi rekli, ko bi danes morali imeti tedensko spoved in tedenske shode! Izpolnite vsaj to, kar ste se zavezali, natančno; saj je veliko manj in veliko lažje, kakor kar so delali vaši predniki. Bodite mož — beseda, in ostanite zvesti obljudi, ki ste jo storili pred oltarjem Marijinim! (To, kar ste tukaj brali, in še veliko več in lepše, lahko berete v knjižici „Slava Mariji ob tristoletnici Mar. družb“, ki jo dobite v Ljubljani (Ničmanova prodajalna, Kopitarjeve ulice) za 20 kr. s pošto 5 kr. več, katerega dobrega Mar. otroke bi ne veselilo tako branje? to je prav kakor nalašč berilo za Vas, družabniki Marijini! Ali še niste kupili te knjižice? Ja, kdaj jo pa mislite? . . .)

Nič se ne boj! . . .

Mamici rajski dete izročaj
svoje srce;
svojo nedolžnost njej priporočaj,
da jo otme.

Ona bo vedno zate skrbela,
nič se ne boj;
slednjič pa bode Mati vzela
dete s seboj . . .

Nekaj spominov z mojega pota.

(Dalje.)

Srečno smo dospeli na mariborski kolo-dvor. Kam se obrnemo zdaj najprej? Kam drugam, kakor naravnost v mesto in sicer naj-prvo v cerkev k Materi milosti. Glejte jo, saj se je še skoro ogniti ne moremo, če hočemo priti v mesto. Ze nas pozdravljata njena mo-gočna zvonika, še nekaj korakov, pa stojimo pred mogočno stavbo. Zares lepa hiša božja! Zidana je v romanskem slogu. Zunaj je rdeče barve, kakor neometana, robovi pa, katerih je jako veliko, ker je zelo členovita, so vsi iz rezanega kamna. Zaotraj jo delé mogočni stebri v tri ladije. Veliki oltar je posebno dragocen; v njem milostna podoba božje Matere, ki je pravi zaklad te cerkve in kateri vse to veličastvo velja.

Ko sem opravil kratko pobožnost, urezal sem je dalje ravno na drugi konec mesta k Sv. Jožefu, kjer zopet bivajo moji ljubi misijonarji sv. Vincencija, koder dobim stare dobre znance in se čutim kakor doma. Pri maribor-skem sv. Jožefu so naseljeni misijonarji šele nekaj let; prej je bilo to menda navadna po-družnica predmestne fare sv. Magdalene. Za pred-stojnika je zdaj tukaj č. g. Valentin Eržen. Gospod Balantin ali tudi Tinček imenovan, kdo izmed kranjskih duhovnov ga ne pozna, ali kje ga nimajo v najboljšem spominu, koder je služboval? Odkar sem mu, kaplanu v Leki, kot mal študent prinesel nekdanj veliko culjo jabolk, da bi se mu malo prikupil in približal, odtedaj sem vesel, kolikokrat ga vidim. Neza-dovoljen pa s tem svetom, mu je g. Balantin obrnil hrbet in šel v samostan, v kongregacijo. Komaj je dobro prestal svoj novicijat, že ga napravijo za superiorja t. j. „višjega.“ Saj bi se še kmalu prevzel! No, k sreči ima — enega samega (duhovnega) podložnika. Pri Sv. Jožefu sta namreč samo dva gospoda.

Zdaj bi radi cerkev popravili in je res po-treba. Veliki oltar in en stranski pa križev pot, to je že novo; čaka pa še marsikaj, zlasti zvonik, kateremu preti propad. Zato opozorjam na po-ročilo in prošnjo, ki je v tem oziru koj za tem mojim potepisom pridodana in toplo priporočam to prošnjo.

Ko je došel v Maribor kranjski vlak, ki je pripeljal res lepo število mož in fantov, šli smo zopet najprej v frančiškansko cerkev, kjer nas je č. P. Kasijan toplo in krepko pozdravil. Potem smo zapeli lavretanske litanije, in prav krepko smo jih urezali.

Nato so se potniki razšli po mestu, ogle-dali si mesto in cerkve, ter v stolni cerkvi po-ležili na škofa Slomškega spomenik, ki stoji v

presbiterju na desni strani, lovorov venec s na-pisom: „Ljudskemu škofu — kranjski Slovenci.“ Zvečer smo šli v „Narodni Dom“, koder je bila dolga vrsta pozdravov. Drugo jutro je bilo mnogo sv. maš v frančiškanski cerkvi, veliko sv. maš z asistenco je peval in pridigo je imel č. g. profesor dr. Anton Medved. Potem pa zopet v „Narodni Dom“, koder je bilo v veliki in krasni dvorani cel dan toliko govorov in raz-prav, da če se bo le polovico tega izpolnilo, pa smemo biti na vso moč veseli. Prav lepo, in imenitno je bilo to zborovanje in celo to potovanje v Maribor, samo — malo premalo smo molili . . .

Ko je bila ta slavnost v kraju, je bilo treba zopet misliti: Kam pa zdaj? Končni cilj mojega potovanja je bila namreč Budimpešta daleč tam netri na Ogerskem, in ondi sem moral biti 11. septembra, to je ravno en teden po mariborskem shodu. Domu ni kazalo vmes hoditi; lepa pri-lika torej, da si še malo torej natančneje ogle-dam slovenski Stajar, koder si ga še nisem. Na katero plat torej se bomo obrnili? Gornja drav-ska dolina, ki vodi na Koroško skozi Celnice, Ruše, Marnberg, Muto, mi je znana. Vzhodne plati pa še nisem videl, in ravno ta je najbolj zanimiva.

Pa zdaj nisem bil več sam, imel sem pot-nega tovariša, nekega gospoda, ki sliši časih — pa samo časih — na ime Jože Ošaben. Saj bi bil lahko malo ošaben, ker je učen, da je strah in groza; je namreč profesor in zna toliko jezikov, da jih znam jaz komaj naštetih in ne-vem, kaj še vse drugega; ampak je „Ošaben“ samo časih, kadar kaj napiše, drugače je pa čisto pohleven.

S tem gospodom torej sva jo udarila na-ravnost za Dravo doli ob levem bregu in prišla do Sv. Petra pri Mariboru. Sv. Peter je menda najboljša fara, najbolj slovenska in naj-bolj katoliška, kar jih je v mariborski okolici. Tukaj ni nobenega nemškutarja in liberalca. Kdo bi ne bil vesel tako poštene župnije! Tukaj ima jo tudi šolske sestre svojo hišo in šolo: neka posebna želja, naju je zavedla v župnišče, kjer sva malo časa tudi uživala pri-jaznost zelo gostoljubnega gospoda župnika in pogledala g. kaplana, ki je Kranjc pa vendar ni Kranjc, — in dober znanec še izza časa . . . Dasi sva bila toplo povabljeni, ostati čez noč tam in si ogledati tudi zelo prijazno „goro“, božjepotno cerkev nad Sv. Petrom, je bilo treba vendar iti dalje. V spremstvu ljubih go-spodov šli smo dalje za Dravo doli — meneč namreč, da tukaj vodi velika cesta proti Ptuj,

pa vodi po drugi strani Drave — in, po dolgem potu, ne bom pripovedoval natanko, kako in kaj, sva zvečer ob kakih osmih krepko popotala na zaprta vrata župnišča v V u r b e r g u. Na Vurbergu namreč župnikuje eno dobro leto ali kali neki gospod, ki se sicer ne piše za Kranjca pa je vendar Kranjc in tudi dober znanec in prijatelj iz dijaških let. Kako je pogledal g. Alojzij, ko je naenkrat videl pred seboj dva kranjska fanta! Da je bilo cel večer tako živahno, in da smo si imeli dosti povedati mi ni treba praviti. Drugo jutro smo maševali v lepi Marijini cerkvi vurberški, potem pa si ogledali grad, ki stoji ravno nad župniščem mogočno v višini.

Popoldne smo jo ubrali proti P t u j u. Prva znamenita reč, ki sem jo v Ptuj videl je bil kraj, kjer se tiska in prodaja „Štajerc“. Ta nesnaga! Kako se je zaplodil po Štajerskem io koliko napravi hudega! Slab časnik je res — kakor se dober lahko imenuje apostol, tako s'ab — poslanec hudičev. No, skrbni in goreči gospodje so ga že močno iztrebili iz svojih okolišev. — Še nekaj drugega nehvalnega sem izvedel v Ptuj, kar mi je bilo čisto novo; namreč, da se tukaj strašno veliko žganja pije. Ravnotisti nemčurski liberalci, kakršni „Štajerca“ podpirajo, imajo velikanske zaloge žganja in Slovenci jim nosijo svoje groše za strupeno pijačo! Kdo bi si mislil — na Štajerskem žganje! Ko je vendar dobrega vina obilo! Ali bi ne bila tukaj na mestu „Družba treznosti“ — vsaj prva stopinja? ... No, pa še ne bom samo slabe reči pripovedoval o Ptuj — sicer ne bom smel prihodnjič več tje priti — tudi tukaj gotovo ni brez dobrega. Veliki in lepi sta obe cerkvi: „mestna“ — nemška, minoritska-slovenska. Ker pa tudi tukaj nisva bila popolnoma neznanca, zavila sva jo k minoritom. Kakšno postopje, kakšni hodniki; samo — patrov premalo. Župnija je namreč velika in okoličanski Slovenci hodijo pridno v cerkev in k sv. zakramentom.

Bog ohrani naše ljudstvo pred zapeljivci — zvesto veri in rodu svojemu!

Sv. Jožef na Studencih pri Mariboru. Znano je, kako vdano in pohlevno naš Sv. Jožef nosi vse vremenske nezgode in pomilovalne slabosti, katerim je zlasti njegov zvonik ves podvržen. Da se ne potre ta slabotnej in ne iztrese malih zvončkov doli po bregu proti deroči Dravi, je gotovo pripisovati le čudodelnemu sv. Jožefu, kateri — rekel bi z nadnatorno močjo — podpira svoj blizo za 180 m (proti Mariboru) viseči zvonik (po izjavi komisije 1903).

Najbolj pa gotovo zanima čislane bralce, kaj neki dela družba za zidanje novega

zvonika, o kateri se je nekaj slišalo zvoniti pred kakimi tremi leti. Najblažji namen je imela družba tačas in ga še današnji dan ima: Svetemu Jožefu postaviti nov zvonik, iz katerega naj se novi in večji zvonovi glase; vspredje cerkve naj se malce podaljša, na cerkvenem koru pa naj zadone nove orglje. Zares blag namen in lep načrt — toda s težavami združen. In vendar kljub s'abim denarnim prispevkom upa družba v par letih doseči namen in uresničiti načrt.

Zadnji občni zbor dne 20. avgusta letošnjega leta nam nudi sledeči pregled: Podpornih udov je bilo to leto 262 s prispevkom 367 K. Dobrotnikov 12 t. j. takih, ki na leto plačajo 10 kron. Dali so 120 kron. Ustanovniki so bili trije, t. j. taki, ki plačajo enkrat za vselej 100 K. Ti so dali 300 K. Skupaj 787 K.

Če to vsoto prištejemo k prispevkom neimenovanih in prejšnjemu kapitalu nabranemu do 1. januarja 1905, imamo že precej lepo vsoto 12 345 K. Poleg tega je opomniti, da je izvenredno lepi križev pot, ki že dve leti krasi notranjost cerkve sv. Jožefa, izplačala zvonikova družba. Veljal je 2000 K voznino vred, naročen pri Stufleserju v Gröden na Tirolskem.

Javno zahvalo tedaj izreka vodstvo omenjene družbe vsem p. n. podpornim, dobrotnim in ustanovnim članom in kliče: Bog povrni vsem! Sv. Jožef bodi jim varuh v življenju in pomočnik na smrtno uro!

Da bodo pa vsi p. n. člani na jasnem, glede sv. maše, ki se zanje daruje, budi pripomnjeno, da udje, ki plačajo udnino samo za eno leto izvzemši ustanovnike, so tudi samo tisto leto deležni daritve sv. maše, ki se opravlja vsako prvo nedeljo itd. za žive in umrle ude zvonikove družbe.

Vodstvo družbe tedaj goreče prosi, da bi se stari člani vestno spominjali družbe z letnimi prispevki; obrača se pa tudi s ponižno prošnjo do onih, ki še niso udje, pa imajo dobro in naklonjeno srce do sv. Jožefa, da se ga spominjajo in po svojih močeh pripomorejo doseči namen in izpolniti načrt zvonikove družbe. — Podobno sv. Jožefa, da jih razpošljemo na nove ude zvonikove družbe, imamo še nad 2000.

Dal Bog, da se prav lepo število častilcev sv. Jožefa odzove naši skromni prošnji, da prej ko prej zamoremo pričeti s podiranjem starega, pa z zidanjem novega zvonika. Da se tudi ta sv. Jožef (pri Mariboru) polagoma dvigne kakor se je celjski, to je povečem odvisno od dobrih src okoličanov in dobrotnih znancev misijonarjev lazaristov.

Fr. Doberšek, misijonar, tajnik družbe.
Val. Eržen, superior.

Dunajski katoliški shod se je vršil ob ogromni udeležbi od sobote 18. do torka 21. t. m. Navzočih je bilo mnogo škofov med temi tudi ljubljanski knezoškof dr. Jeglič, veliko plemstva, duhovnikov in drugih svetnih odličnjakov. Tudi Slovenci so bili častno zastopani. Obširneje poročilo bomo objavili pozneje, saj je na shodu bil navzoč tudi urednik našega lista. V času katoliškega shoda so zborovala tudi premnoga druga katoliška društva, in sicer: Marijine družbe pod vodstvom j. p. Boisselna. Tu je govoril tudi urednik „Bogoljubov“ v imenu kranjskih Marijinih družb. — Katoliško šolsko društvo pod vodstvom predsednika dr. Švarca; mladeniška društva pod vodstvom patra Freunda; društvo za katoliško vseučilišče v Solnogradu pod vodstvom kardinala Kačtalerja; katoliška rekodelska društva pod vodstvom stolnega pridigarja Mihele; vrlo obiskan je bil shod, bonifacijevga društva. Navzoče je bilo na njem na tisoče katoliških mož, ki so obsojali proćodrimsko gibanje. Govorila sta poslanec Rake iz Nemškega in voditelj krščanskega delavstva na Dunaju Kunšak, V ponedeljek so zborovala: združena delavska društva; obramba društva za duhovnike, na tem shodu je med drugimi govoril za slovenske duhovščino g. dr. E. Lampe iz Ljubljane; istega dne je zborovalo društvo sv. Rafaela za varstvo izseljencev; poleg tega velik shod krščanskega ženstva; in shod nekdanjih jeruzalemskih romarjev. V torek so poleg glavnih in slovesnih zborovanj, zborovala še ta društva: katoliško društvo abstinentov pod vodstvom vseučiliškega profesorja dr. Pilca; shod afriških misi-

jonov pod vodstvom grofice Ledohovske; Leonova družba; splošni misijonski shod; shod dunajskih katehetov in slovesno zborovanje društva za vzgojo katoliških vajencev. — Upamo, da bo ta velesijajni shod rodil premnogo dobrih sadov.

Iz Rima. Sv. oče je sprejel grofinjo Ledohovsko, ki mu je poročala, da namerava sklicati shod društva sv. Petra Klaverja na Dunaju. Sv. oče je vsem udeležnikom shoda podelil apostolski blagoslov. — Za ponesrečene po potresu v Kalabriji so rimski stolici doposlale razne škofije ogromne vsote, ki se bodo porabile za grajenje porušenih cerkva in drugih poslopij. — V Florenci se je vršila sinoda, katere se je udeležilo 6 škofov in nad 600 duhovnikov. — Tajni konzistorij se bo vršil 11. decembra, na katerem bo imenovanih nekaj novih kardinalov in škofov.

Na Francoskem bodo kmalu izvedli ločitev Cerkve od države. Katoliški poslanci opozarjajo na slabe posledice, ki se bodo izcimile iz te ločitve, a brezverci se ne zmenijo za te opomine. Obrtniki in umetniki, ki so imeli zaslužek pri cerkvah sklicujejo velik shod, na katerem bodo protestirali proti ločitvi, a izdali ne bodo nobeni ugovori več. Sovraštvo brezvercev do Cerkve ne pozna nikake meje.

Na Ogrskem se se vršile pretečeni teden škofovske, konference. Udeleževali so se jih tudi novoimenovani škofje.

Potovanje Čehov v Rim. Prihodnje leto prirede češki katoličani v Rim veliko romarsko potovanje, da prslave s tem petindvajsetletnico velike slovanske okrožnice „Grande Munus“, ki jo je izdal pokojni papež Leon XIII, ki je bil velik prija-

telj Slovencev. Sestavil se je za Češko, Moravsko in Šlezijo poseben odbor, ki bo vodil vse priprave. V posamnih okrajih so se pa ustanovili krajevni pripravljalni odbori.

Nadškof praški, kardinal Skrbensky se je mudil pretičeni teden v Rimu. Sv. oče ga je zaslišal. Olomuški nadškof dr. Bauer se je poklonil nemškemu cesarju Viljelm, ker ima nekaj župnij v nemškem cesarstvu in je navada, da novoimenovani olomuški nadškofje obiščejo nemškega cesarja v Berlinu.

Iz Petrograda na Ruskem se poroča, da je papež prepovedal ondotnemu katoliškemu

nadškofu udeleževati se cerkvenih sprevodov v politične namene, kakor delajo to pravoslavni škofje. — V Kijelcah je ubil nek Starorus katoliškega škofa, češ da je vodil poljsko narodno gibanje.

Umrli je kot žrtev poklica v vasi Kricandert blizu Dunaja zelo spoštovani gosp. župnik Leander Köler. Šel je bil previdit s sv. popotnico bolno žensko in se že vračal domov. Nenadoma ga zadene mrtvoud na potu in mrtev se zgrudi na tla. Bil je star 67 let.

Novi škof na Kitajskem je postal p. Atanazij Goette iz frančiškanskega reda.

Duhovniške izpremembe v ljubljanski škofije. Premeščeni so bili sledeči gg. kaplani: Matej Ahačič iz Radeč na Bled, Frančišek Kimovec iz Bleda v Predoslje, Josip Podlipnik iz Predoselj v St. Jernej, Vincenc Čibašek, iz Leskovca v Radeče, Valentin Zabret, kaplan na Jesenicah v St. Vid nad Ljubljano, Karol Čuk iz Smlednika na Jesenice, Franc Žužek, kaplan v St. Vidu nad Ljubljano je postal župni upravitelj v Kopanju, ker je oboleli g. župnik Augustin stopil v pokoj.

Prezentiran je za župnika v Rihenbergu pri Gorici č. g. Josip Strancar, kurat v Stanjelu na Kransu.

Nagrobni spomenik nameravajo napraviti šentpeterski župljani svojemu ljubljenu g. župniku Martinu Malenšku. Sestavili so poseben odbor, ki bo skrbel za napravo dostojnega spomenika. Darovi se že nabirajo.

Tridesetletnica duhovnika-trpina. V Kranjski gori živi v pokoju č. gosp. Jožef Pečar, duhovnik. 18. novembra je minulo 30 let, kar je bil zadet od mrtvouda. Od tedaj

ne more hoditi in se sam hraniti. Gospod je še vedno po duhu svež in čil. Trpečemu duhovniku želimo ob 30 letnici trpljenja vstrajnosti v prenašanju do konca!

Kap je zadela veleč. g. dr. Celestina Liebsch, usmiljenega brata, ki je deloval nekaj časa v bolnišnici usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu, na potu v Nazaret na krovu ladije „Elektra“. Govoriti ne more a vendar je pri zavesti. Č. gosp. pater Benigen, frančiškan v Aleksandriji ga je pripeljal v evropsko bolnico v Aleksandriji. Dobremu gosp. doktorju, ki je vžival vsestransko ljubezen v Novem mestu in okolici želimo skorajšnega ozdravljenja.

Na dunajskem katoliškem shodu je bil oglašen ket slavnostni govornik pri zdajnjem slovesnem zborovanju voditelj katoliško-narodne stranke na Kranjskem državni in deželni poslanec g. dr. Ivan Susteršič. Vsled zborovanja deželnega zbora, ki je imel sejo tudi v torek je moral odpovedati svojo udeležbo. V imenu Slovencev je pozdravil shod g. dr. Evgen Lampe. Njegov pozdrav so vsi navzoči viharno odobrvali.

Moška in mladeniška Marijina družba v Ljubljani priredi dne 3. decembra 1905 v dvorani „Rokodelskega doma“, Komenskega ulice št. 12, družbinski zabavi večer. Začetek točno ob 6. uri zvečer, vstopnina prosta. Odbor prosi za obilno udeležbo. Ker so vabila veljavna ob enem za vstopnice, se ista dobijo v nedeljo od 10. do 12. ure popoldnem, v ponedeljek in torek pa od 7. do 9. ure zvečer v „Zvezinih“ prostorih, hotel „Union“, pri „Zvezinem“ blagajniku oziroma knjižničarju

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnj. Telesa v Ljubljani. Ponoči med 30. novembrom in 1. decembrom bodo moški molili presv. Rešnj. Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se boče 21. ura: za adventni čas. Prav uljudno zopet vabimo vse moške brez izjeme, da se v obilnem številu udeležujete nočnega češčenja. — Redni sestanek moških častivcev presv. Zakramenta v Ljubljani boče v nedeljo, 10. decembra, v šenklaški zakristiji ob navadnem času po litanijah, t. j. okoli pol pete ure. Želeti je prav obilne udeležbe.

* * *

Iz Hotedršice. Zadnjič sem sporočila lepo slovesnost, ki smo jo imele o veselem vsprejemu dekliške Marijine družbe. A komaj je minilo tri mesece, že je nemila smrt vzela eno našo družbenico iz naše družbe, 19 let staro Frančiško Albreht, ki je bila 8. septembra previdena s svetimi zakramenti. Bila je prej ena najbolj zdravih in močnih, vendar je mogla umreti po kratki, desetdnevni mučni bolezni. Odkar se je ustanovila Marijina družba, je večkrat govorila svojim družbenicam, kako lepo bo ob pogrebu kakšne družbenice. In ravno ona je prva umrla. Dne 14. septembra bil je njen slovesen pogreb. Vse družbenice so jo spremile z zastavo in venci od njenega doma na pokopališče, ter so ji zapele tri žalostinke. Vsako oko je bilo solzno in vsako srce ginjeno. Izročili smo jo Mariji, da bi ž njo za nas Boga prosila. Naj počiva v miru!

Celodnevno češčenje presv. Rešnj. Telesa na Robu dne 13. oktobra se je izvršilo v najlepšem redu. Cerkev je bila vedno polna pobožnih častivcev, ki so razvrščeni po stanovih in

soseskah molili sv. Rešnj. Telo. Vsi, tudi šolarji, so prišli na vrsto. Posebno ginljiv in spodbuden prizor je bil od 5. do 6. ure popoldne. To uro so molili mladeniči iz cele župnije in se klanjali Jezusu v najsv. zakramentu, ter Njemu v čast prav lepo zapeli. Krasen je bil sklep s petimi litanijami presv. Srca Jezusovega, ki jih je prepevala vsa cerkev. Veliko vernikov je prejelo tudi sv. zakramente.

Makole. Pretečeni mesec smo pri nas obhajali tridnevno v čast Materi božji roženkranski. Udeležba je bila prav velika. Navdušenost posebno med mladino je naraščala vedno večja. Med službo božjo se je molil rožni venec in vmes je krasota petja prevzemala srca pobožnega ljudstva. Veselje častilcev se je pokazalo tudi pri češčenju sv. Lenarda. Na godovno ali praznik tega pri nas tako češčenega svetnika smo počastili v procesiji cerkvico vrhu Makol in slovesno imeli službo božjo. Omeniti je, da je dokončana lična kapelica v Mostečni vasi. O njej pri prvi priliki kaj več.

Z Rake. Dne 31. oktobra snio zopet stali pri odprtem grobu naše sosesre Marije Volan. Sušica jo je položila na bolniško posteljo, kjer je vdana v božjo voljo trpela devet mesecev. Vesela je bila tovaršic, ki so jo obiskovale iz cele fare. V zdravju je bila tiha in mirna, in v bolezni vesela ter je večkrat prejela sv. zakramente. Zadnji dan je še rekla, da ne bo včakala noči. In res je umrla v soboto ob Marijinem zvonjenju. Pogreb je bil slovesen, čeravno je bila bolj uboga. Udeležila se ga je večinoma vsa Marijina družba. Pri grobu so č. g. župnik v govoru opisali njeno veselo trpljenje v bolezni. Dekleta so ji zapele na grobu. Ta pogreb je zopet dopadel celo tistim, ki jim je Marijina družba trn v peti.

Glas iz upravnštva. Današnji številki smo položili položnice, s katerimi naj cenj. naročniki ponove naročnino za prihodnje leto. Priložili smo jih tako zgodaj zato, ker bomo imeli v decembru in januariju mnngo opraviti z „Domoljubovimi“ naročniki, in bi nam bilo torej prav zelo ustreženo, ko bi se jih poslužili vsi cenj. „Bogoljubovi“ naročniki takoj sedaj in nam s tem zelo olajšali delo. Prosimo pa, naj porabi vsak tisto položnico, ki jo dobi v svojem listu.

Odpustki meseca decembra 1905.

1. *Petek, I. v mesecu.* Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta. — Udje bratovščine presvetega Srca Jezusovega dobe popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa prvo nedeljo

3. *Nedelja, I. v mesecu Sv. Frančišek Ks.* Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če običejejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sveto R. Telo in tukaj nekaj časa molijo. Udom bratovščine svetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

7. *Četrtek, I. v mesecu.* Popolni odpustek udom bratovščine svetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

8. *Petek. Praznik brezmadežnega spočetja Marije Device.* Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. R. Telesa v bratovski ali farni cerkvi, kakor I. dan t. m.; b) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; e) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva; j) udom Marijine družbe; k) udom družbe krščanskih družin; l) udom bratovščine za duše v vicah.

13. *Sreda. Zvel. Janez Marioni, iz teatinškega reda.* Popolni odpustek oni, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. *Ponedeljek. Božič.* Udom tretjega reda vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi, in onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom Marijine družbe; e) udom družbe krščanskih družin; f) udom družbe za duše v vicah.

27. *Sreda. Sv. Janez Ev.* Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. R. Telesa v bratovski ali farni cerkvi, kakor 1. dan t. m.; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; namestu molitve v bratovski cerkvi more izpo-

vednik določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega.

Zahvale za uslišano molitev.

I. Č. se zahvaljuje presv. Srcu Jezus, Sv. Ani in Sv. Antonu za uslišano molitev; K. V iz Tuhinja se zahvaljuje za ozdravljenje bolne noge Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Vincenciju; M. A. iz Dobrove se zahvali za uslišano molitev; A. Z. iz Orteneka se zahvaljuje prečast Devici, sv. Jožefu in sv. Ani za uslišano prošnjo; V. K. iz Ljubljane se zahvaljuje Materi brezmadežni za uslišano molitev po opravljeni desetdnevni; M. J. iz Škofjeloke se zahvaljuje Mariji Brezmadežni in nekaterim svetnikom, ker so ji pri sv. Srcu Jezusovem izprosili ljubo zdravje po trimesečni bolezni. Pa tudi se zahvali še posebno sv. Pampiliju, na katerega priprošnjo je ozdravela od večletne rane, zoper katere tudi zdravniške zdravila niso pomagala; M. U. se zahvaljuje Mariji sedem žalosti, presv. Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu za uslišano molitev; Marijina bci iz P. se zahvaljuje presv. Srcu in žalostni Materi Božji za uslišano molitev. Moj oče so bili več let strastno udani žganjepitju, vsi poizkusi odvrniti jih od te nesrečne strasti so bili zaman, slednjič se obrneva z materjo v zaupni molitvi k presv. Srcu in žalostni M. Božji, in glej, za kar ni bilo nikjer pomoči, to sva zadobili pri presv. Srcu. Oče so se izpreobrnil s trdnim sklepom, da ne pokusijo nobene žgane opojne pijače več, kar že tudi dalj časa zvesto izpolnjujejo. Presv. Srcu bodi čast in hvala! Vsem pa, ki živé podobnih razmerah kličem iz vsega srca, nikar ne obupajte, češ, da ni pomoči, kar se pogostokrat sliši, ker pijanec se izpreobrne, ko se v jamo zvrne, ampak zaupno se zatekajte k presv. Srcu. Ono se bode vsakogar usmilito, kdor je prosil le zaupno in stanovito.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec december: Dejansko izpозnaje vere.

Za posamezne dni: 1. Sv. oče, 2. neka družina, 3. Ljubljanski škof, 4. Da bi nas Bog varoval neprevidene smrti, 5. Več bolnikov za potrpljenje in zdravje, 6. Krščanska vzgoja slovenske mladine, 7. Marijine družbe, 8. Slovesno in plodonosno praznovanje Marijinega spočetja, 9. Spreobrnjenje trdovratnih grešnikov, 10. Šolski zavodi sv. Stanislava, 11. Mir v Avstriji, 12. Francoski škofje, 13. Edinost med avstrijskimi katoličani, 14. Katoliška cerkev na Ruskem, 15. Dekleta v tujini, 16. Važne zadeve sv. očeta, 17. Brezposelni in pomanjkanja trpeči delavci, 18. Pijanci in družba treznosti, 19. Katoliško časninarstvo, 20. Podpiravci in pospeševavci „Bogoljuba“, 21. Verski odpadniki, 22. Vspešen boj zoper odpadništvo, 23. Neka mati za dušni mir, 24. Da bi se polegli narodni prepiri, 25. Mir mnogim krščanskim družinam, 26. Srčno izpoznavanje svete vere, posebno med katoliško inteligenco, 27. Katoliški dobrodelni zavodi, 28. Dušnim nevarnostim izpostavljena mladina, 29. Vse šč ne uslišane nam priporočene zadeve, 30. Zadeve in potrebe „Bogoljubovih“ bravcev, 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Darovi.

Za poganske otroke: Marija Biščah iz Šmihela 20 K. — Za sv. detinstvo: č. g. Matej Rihar 46/44 K, č. g. A. Šinkovec 4 K 50 h.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti.**
3. „**Slava Mariji** ob tristoletnici Marijinih družb“, spominska knjižica.
4. „**Ura moliti** Jezusa v presv. Zakramentu“. (Molitive obdane z odpustki za duše v vicah.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevega)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravljamo in prenovimo, posrebrimo in pozlatimo; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe je ravnokar izšlo v novi šesti izdaji. Ker obsega tudi najpotrebnejše mašne in druge molitve, služilo bo to vodilo prav dobro kot molitvenik za moške. Stane v platnu vezan z rudečo obrezo 60 v., po pošti 10 v. več.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „**Vodilo**“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bere vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usnju, zlati obrezi K 2.— in v najbolj lepi verzavi K 3.—, po pošti 20 vin. več.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič

„Katoliška bukvarna“

in
prodajalna „**Katol. tisk. društva**“
v Ljubljani

priporoča nova oficijelna molitvenika:

Šolski molitvenik

po katekizmu in obrednih knjigah.
Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza 80 vin., zlata obreza K 1.20; pri naročilih na posamezne izvode po pošti 10 vin. več.

Večno življenje.

Molitvenik po katekizmu in obrednih knjigah.

Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza K 1.20, zlata obreza K 1.60; posamezni izvodi po pošti 10 vin. več.

Častiti gospodje kateheti dobijo pri skupnih naročilih na 10 izvodov en izvod brezplačno; na vsakih 20 izvodov pa damo po tri iztise kot nameček.

Žrtev spovedne molčečnosti

Vrlo zanimiva resnična povest iz najhovejše dobe na Francoškem. Knjiga v obsegu 261 strani stane s poštnino vred K 2.10 in se dobiva v **Katoliški Bukvarni v Ljubljani**.

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve
prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih
družb na Kranjskem.

Dobiva se v „**Katoliški bukvarni**“ in prodajalni „**Kat. tiskovnega društva**“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti
13 vin. več.